

Barcelona 19 de Desembre 1954

Estimat pare:

Tal com vaig prometre t'escric per exposarte tots els pros i els contres de la meva decisió.

Potser et semblarà extrany si et dic que el primer sorprès vaig ésser jo quan per primera vegada em vaig trobar pensant seriosamen en deixar els estudis. No va ésser doncs un rampell provocat per una decepció o una renyina amb un professor ni tampoc, cal dir-ho, per mandra.

Aniré pas a pas perquè puguis seguir tot l'història, diguem-ne clínic, de la volta de full de la meua vida:

Des de'ls primers dies d'estudi vaig trobar que m'havia embarcat en una nau que pesaba més del que jo podia suportar i dominar i què malgrat els meus esforços, més d'una vegada la jaia m'havia trobat plorant davant d'un llibre de Geometria Métrica (asignatura que fou la pedra que em va fer canviar el camí), no reeixia de la meua ignorancia en algunes matèries que m'eren necessaries per seguir endavant. És clar que això els hi passava també a molts altres companys, però jo no he cregut mai mai en allò de "Mal de molts consol de ximples".

Amb aquest maremagnum dintre del meu cap vaig anar tirant durant dos mesos amb un estat que si no era preagònic poc s'en hi faltava, i aguanten-me en la Física que no puc dir que m'agradés més, però em fastiguexaba menys.

Varem anar a veure el tiet Antoni perquè ens donés la seva opinió com a metje i com a oncle. Com a metje va dir que allò depenia més de l'ànima que del cos, i com a oncle va dir, quasi textualment, que tenint les relacions comercials que té el jaio era una beneciteria que les malversés estudiant una carrera de pervindre, monetari vull dir, bastant dubtós (a Espanya val més un contramestre de telers que tres enginyers tèxtils. Rigurosament verídica).

Aleshores, seguint l'esperit d'eterna contradicció, vaig pensar que una vocació bé valia tots els sacrificis. Amb aquest pensament vaig durar un altre mes, al finalitzar el qual vaig adonar-me que la meua vocació era la mateixa que la teua, si no recordo malament quan vares dir a la jaia que volies ésser enterramorts, perquè duien un plumero al cap i anaven a cavall. Em penso que amb aquestes paraules comprendràs que la meua vocació tenia menys valor que el d'una il·lusió d'infant.

Per acabar de fer el pes em vaig trobar amb dos o tres casos d'enginyers que guanyaven unes dues o tres mil pesetes mensuals treballant desde les set del dematí a les deu del vespre, i finalment, per acabar de decidir-me, vaig sapiguer que l'últim viatjant de cam Sirven es treia netes quatre mil pesetes mensuals.

Aleshores em vaig fer aquest pensament:

Si estudio per enginyer tinc de seguir durant vuit anys

suposant el millor dels casos, estudiant quelcom que no m'agrada, es més, em repugna, i durant aquest temps els jaïos em seguiràn vestint, calsent, i donant-me els centims per anar al cine (consti qu'ells em varen dir que això no debia influir per res; però espero que tú em comprendràs) i que quan, acabada la carrera, als vint i sis anys, en el millor dels casos repeteixo, em trobaria guanyant un dòu minso en comparació als esforços que m'havia costat.

Si em dedico al comerç passaré d'ésser un pès a ésser un puntal, perdré de vista les matemàtiques, als vint i cinqu anys tindrè, si Deu vol, una posició estable que d'altre manera no hauria tingut fins als 35, i, en fi, em guanyaré millor la vida, i tot això més a gust.

El balanç no deixa lloc a dubtes.

Espero, pare, que amb aquesta carta et podràs fer càrrec del mòbil de la meua acció, que tothom ha comprès fins al punt de fer-nos semblar que quan estudiaba per enginyer feia una solemne tonteria.

Are, pare, t'he de demanar perdó pel caire prim personal d'aquesta lletra, ho he fet aixís perquè crec que això es el que més t'intrigaba.

Pel meu gust hauria iniciat la lletra amb un "ET FELICITO" gros com una casa, doncs el guanyar el premi "Victor Català" mereig això i molt més.

Ja se que cap fill es sorprèn d'allò de bò que pugui fer el seu pare, però jo, amb més moyius, no m'he sorprès doncs ja havia llegit el llibre que tú vares enviar al jaïo. Son contes bastant més que genials perquè tenen la propietat d'aparèixer sota el caire d'intracendent i quan te n'adones descobreixes que tanquen un cor, i una filosofia de la més profunda.

Estic orgullós, encara més si cap, de tú. Aquest llibre val per l'obra de tota la vida d'un autor.

Bé, pare, em penso que avui se m'ha escapat la noció del temps i de la longitud de la carta. Acabo doncs desitjant-te, encara que ja rebràs el meu "Christmas", un bon Nadal i feliç Any nou, i enviant-te la més forta abraçada del teu fill que molt t'estima.